

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

kr. i grundværdi tænker man sig forladt. I gamle dage havde man, så vidt jeg erindrer, et andet system, idet man sagde, at man kun måtte have heste under en vis størrelse, for at man kunne være medlem af en arbejdsløshedskasse. Jeg er i og for sig interesseret i, om der på et eller andet tidspunkt så snart som muligt kan åbnes for posen og fortælles lidt om, hvad der i grunden er kriteriet. Jeg vil selv føle, at kriteriet alene må være dette, at den pågældende er til rådighed for arbejdsmarkedet, idet man i øvrigt må være ganske ligeglad med hans personlige problemer.

Denne lovgivning har som andre nogle økonomiske konsekvenser, selv om man i bemærkningerne kan læse, at de er forholdsvis beherskede; det koster en 10-15 mill. kr. at forhøje den maksimale dagpengesats, det koster noget mere at få sikret deltidsbeskæftigede, det koster en 2-3 mill. kr., når selvstændige skal have lettere adgang til at blive forsikret, og det koster også noget at gøre den maksimale periode længere. Der til kommer administrationsomkostningerne, som man siger bliver forholdsvis begrænsede. Det vil jeg da gerne tro; jeg håber, at det kan efterleves.

Ved loven af 1968 overgik vi til offentlig kontrol og anvisning, og vi må erkende, at det blev dyrere end forudsat i bemærkningerne til lovforslaget, det blev endda meget dyrere. Vi ved alle sammen, at det koster at etablere, det koster at udvide, og alt skal være hensigtsmæssigt, det skal være praktisk, men jeg må føje denne lille bemærkning til på et tidspunkt, hvor så mange har bud efter midler fra statskassen, at nøjsomhed i den offentlige sektor er påskønnelsesværdig.

Må jeg i øvrigt sige om dette lovforslag, at her har man et redskab, der giver muligheder for effektivitet. Det er et redskab, som man har behov for, når den fulde beskæftigelse skal opretholdes. Vi har her et redskab, der gennem en vis begrænsning af de økonomiske konsekvenser ved at beskæftigelsen pludselig går tabt, giver mulighed for en vis tryghed. Vi har igennem redskabet her muligheder for at være med til at skabe øget trivsel på arbejdspladen.

Andre har nævnt, at nu skal man ikke — som det har været nævnt mange forskellige

steder, hvor disse ting har været debatteret — deportere, nu skal man være forsigtig, når man anviser, nu skal man være forsigtig, når man placerer den enkelte på arbejdsmarkedet, og sørge for at få ham placeret på den rigtige måde. Jeg vil gerne understrege, at det er væsentligt, at den enkelte får det job, der passer til hans temperament og til hans arbejdsevne. Det er væsentligt, at den enkelte føler trivsel på arbejdspladsen, og jeg vil gerne have lov til at citere det, der for nylig blev sagt af en medarbejder ved malmminerne i Kiruna:

„Vi har en god indtægt, vi har gode boliger, og vi synes om klimaet, men der en én ting, som jeg er ked af, og det er, at jeg har det så forbandet på mit job.“

Af de lovforslag, som videre behandles her i dag, er der lovforslag nr. 127 om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, en overgangslov, som vi kan anbefale — hvis der bliver behov for den, lad mig føje det til — samtidig med konsekvenslovforslagene nr. 128 og 129 om ændring af loven om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte og loven om iværksættelse af offentlige arbejder. Socialministerens forslag om, at bestemmelserne om hjælp til betaling af kontingent overføres til forsorgsloven, og om konsekvenserne vedrørende finansieringen på forskellige områder skal jeg på samme måde som de af arbejdsministeren fremsatte lovforslag anbefale til velvillig behandling.

Derimod bliver min velvillighed noget mindre, når jeg kommer til det forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af hr. Kjær Rasmussen. Hr. Kjær Rasmussen siger i sin fremsættelsestale, at det vel er unødvendigt at begrunde forslaget udførligt, og jeg vil da gerne sige, at det er for så vidt ganske unødvendigt, det taler for sig selv. Men jeg er noget forbavset over, at hr. Kjær Rasmussen og hr. Sigsgaard nu fremsætter et forslag til en folketingsbeslutning om at ophæve det, vi påbegyndte i 1967. Så vidt jeg har kunnet finde frem til i folketingets forhandlinger, stemte både hr. Kjær Rasmussen og hr. Sigsgaard for den lovgivning, vi startede i 1967, og som egentlig er udgangspunktet for den lovgivning, som vi fører videre her i dag. Ingen kan være interesseret i, at den fremgangslinje og den moderne linje, der her er lagt i disse lovfors-